

De
koperen koning

S.A. Chakraborty

De
koperen koning

Een nieuwe eeuw nadert

Vertaald door De Vertaalzusjes

VOOR SHAMIK

DE KONINKLIJKE FAMILIE

Daêvabad wordt momenteel geregeerd door de familie Qahtani, afstammelingen van Zaydi al Qahtani: de Geziri-krijger die eeuwen geleden een rebellie leidde om de Nahid-raad af te zetten en te strijden voor gelijke rechten voor de shafits.

GHASSAN AL QAHTANI: Koning van het magische rijk, verdediger van het geloof.

MUNTADHIR: Ghassans oudste zoon van zijn eerste Geziri-vrouw, troonopvolger van de koning.

HATSET: Ghassans tweede vrouw en koningin. Een Ayaanle, afkomstig uit een machtige familie in Ta Ntry.

ZAYNAB: Dochter van Ghassan en Hatset, prinses van Daêvabad.

ALIZAYD: De jongste zoon van de koning, verbannen naar Am Gezira wegens verraad.

Hun hof en Koninklijke Wacht

WAJED: Qaid en leider van het djinn-leger.

ABU NUWAS: Een Geziri-officier.

KAVEH E-PRAMUKH: De grootvizier van de Daêva's.

JAMSHID: Zijn zoon en vertrouwenspersoon van Emir Muntadhir.

ABUL DAWANIK: Een handelsgezant uit Ta Ntry.

ABU SAYF: Een oude soldaat en verkenner van de Koninklijke Wacht.

AQISA en LUBAYD: Krijgers en spoorzoekers uit Bir Nabat, een dorp in Am Gezira.

DE HOOGSTE EN GEZEGENDSTE NAHIDS

De oorspronkelijke heersers van Daêvabad en afstammelingen van Anahid. De Nahids waren een familie buitengewone magische genezers van de Daêva-stam.

ANAHID: Suleimans uitverkorene en de oorspronkelijke stichter van Daêvabad.

RUSTAM: Een van de laatste Nahid-genezers en een uitstekende botanicus. Vermoord door de ifriets.

MANIZHEH: De zus van Rustam en een van de krachtigste Nahid-genezers ooit. Vermoord door de ifriets.

NAHRI: Haar dochter, die niet zeker weet wie haar ouders zijn. Is als jong kind achtergelaten in het mensenland Egypte.

Hun aanhangers

DARAYAVAHUSH: De laatste afstammeling van de Afshins: een legerkastefamilie van de Daêva's die de rechterhand was van de Nahid-raad. Staat bekend als de Gesel van Qui-zi vanwege zijn gewelddadige ingrepen tijdens de oorlog en de latere opstand tegen Zaydi al Qahtani.

KARTIR: Een Daêva-hogepriester.

NISREEN: De voormalige assistente van Manizheh en Rustam. Nahri's huidige mentor.

IRTEMIZ, MARDONIYE en BAHRAM: Soldaten.

DE SHAFITS

Personen met zowel menselijk bloed als djinn-bloed die worden

gedwongen om in Daêvabad te wonen, waar hun rechten zwaar worden ingeperkt.

SJEIK ANAS: Voormalig leider van de Tanzeem en Ali's mentor. Door de koning geëxecuteerd wegens verraad.

ZUSTER FATUMAI: Tanzeem-leider die verantwoordelijk was voor het weeshuis en de liefdadige activiteiten van de groep.

SUBHASHINI en PARIMAL SEN: Shafit-artsen.

DE IFRIETS

Daêva's die duizenden jaren geleden weigerden om zich over te geven aan Suleiman en vervolgens werden vervloekt. De aartsvijanden van de Nahids.

AESHMA: Hun leider.

VIZARESH: De ifriet die Nahri aanviel in Caïro.

QANDISHA: De ifriet die Dara tot slaaf heeft gemaakt en vermoord.

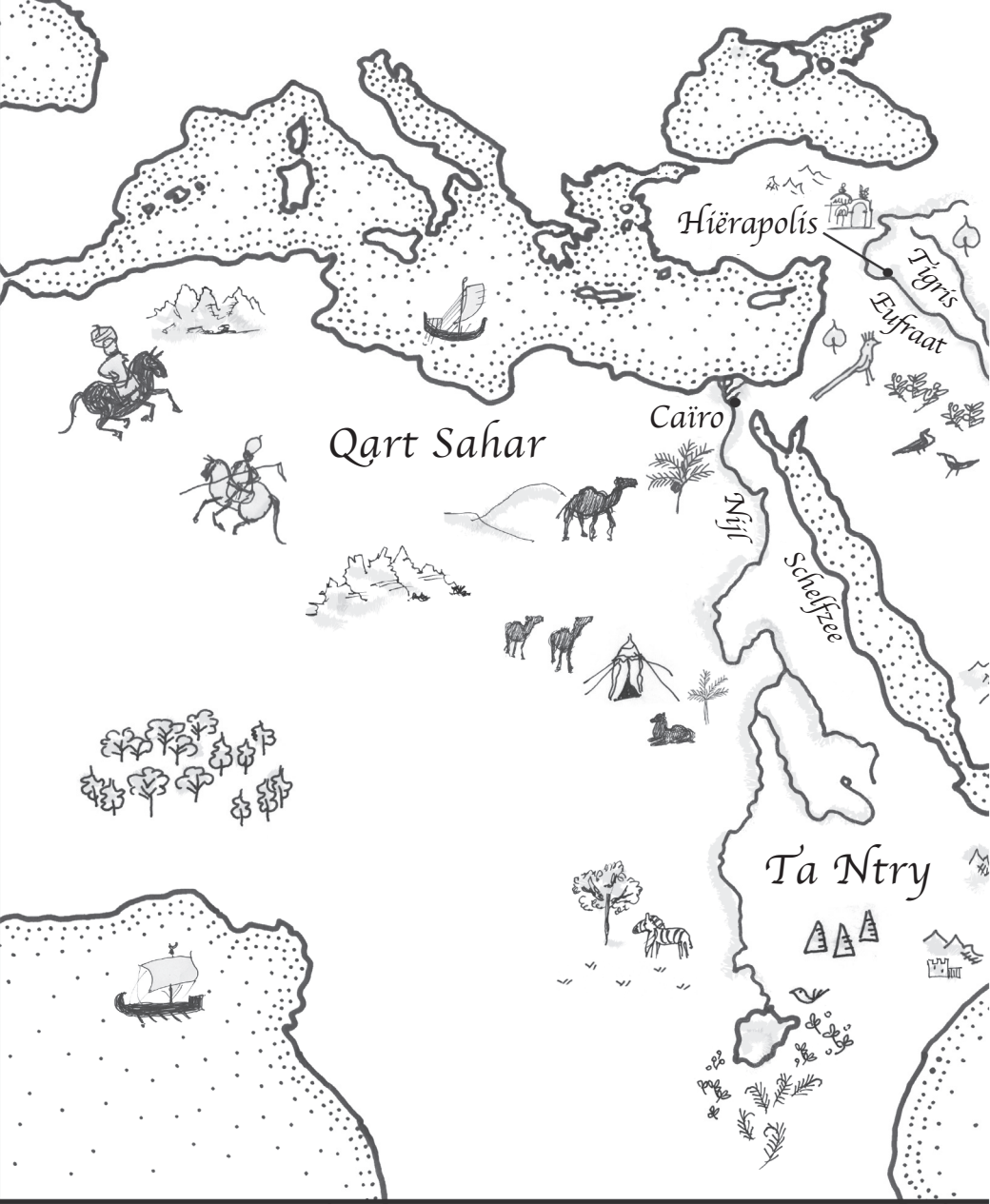
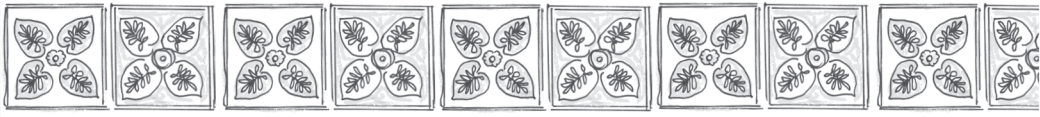
DE BEVRIJDE TOT SLAAF GEMAAKTEN VAN DE IFRIETS

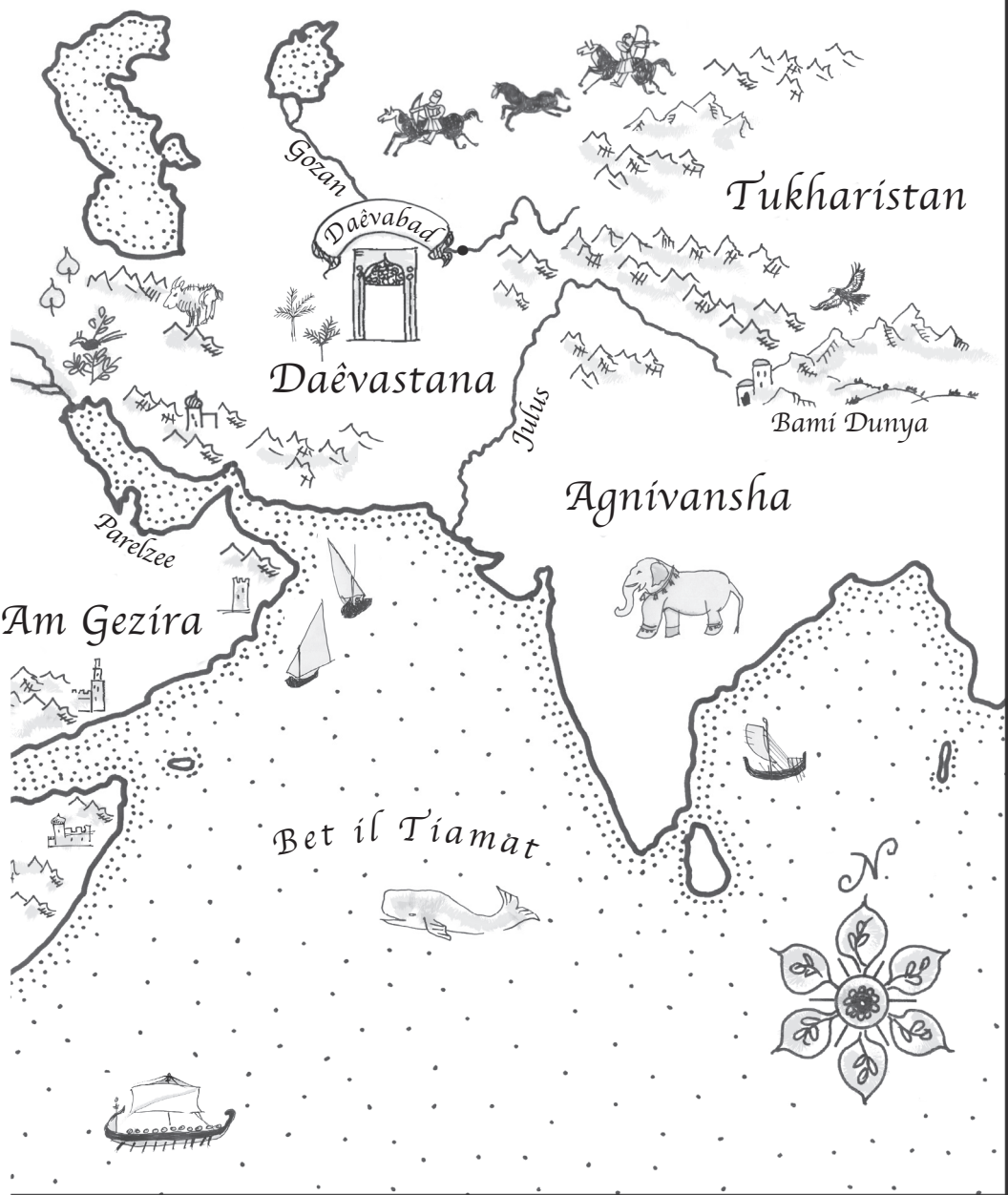
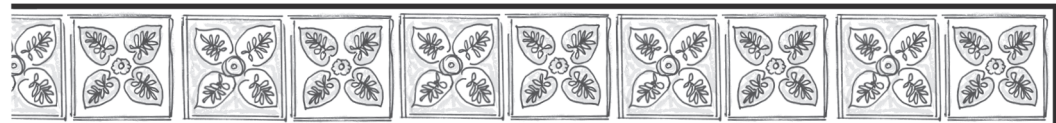
De voormalig tot slaaf gemaakte djinns werden gehaat en vervolgd na Dara's rooftocht en nadat hij werd gedood door prins Alizayd. Er verblijven nog maar drie voormalig tot slaaf gemaakte djinns in Daêvabad. Zij zijn jaren geleden bevrijd en weer tot leven gewekt door Nahid-genezers.

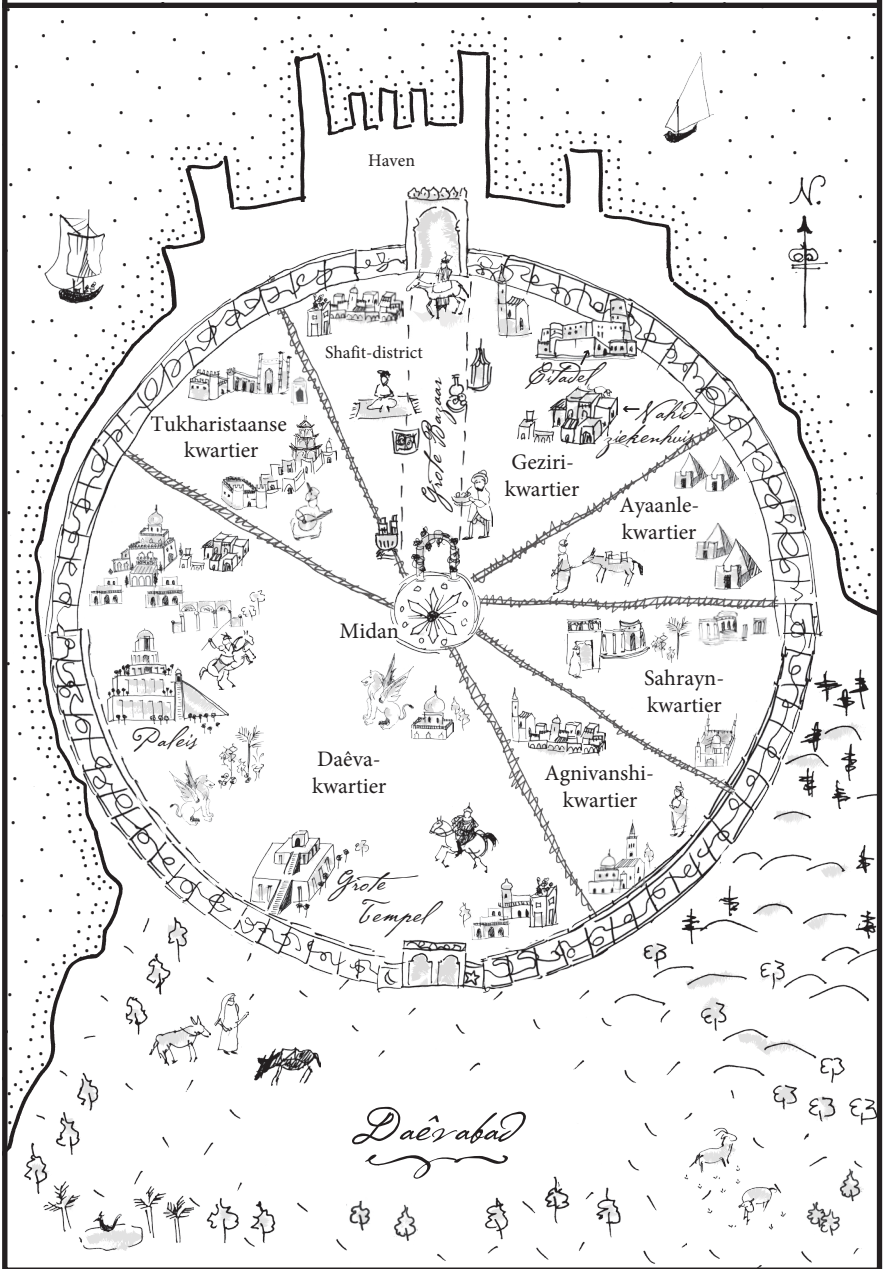
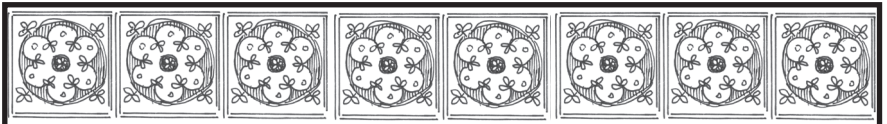
RAZU: Een gokker uit Tukharistan.

ELASHIA: Een kunstenares uit Qart Sahar.

ISSA: Een geleerde en geschiedkundige uit Ta Ntry.

Ali

Alizayd al Qahtani hield het nog geen maand uit met zijn karavaan.

‘Vlucht, mijn prins. Vlucht!’ schreeuwde de enige Ayaanle in zijn reisgezelschap toen hij op een nacht Ali’s tent binnen kwam strompelen. Die was opgezet langs een zuidelijke bocht in de Eufraat. Voor de man nog iets kon uitbrengen, werd een met bloed besmeurd zwaard door zijn borstkas gestoken.

Ali schoot overeind. Hij had zijn wapens al bij de hand, sneed de achterkant van de tent open met zijn *zulfiqar* en vluchtte de duisternis in.

Ze achtervolgden hem te paard, maar de Eufraat glinsterde verderop: zo zwart als de met sterren bezaaide hemel die werd gereflecteerd in de stromende rivier. Ali bad dat zijn wapens goed vastzaten en dook het water in toen de eerste pijlen op hem afvlogen, terwijl er één vlak langs zijn oor suisde.

Het water was ijskoud, maar Ali zwom snel. Het ging hem net zo gemakkelijk af als lopen en hij zwom sneller dan ooit, met een sierlijkheid waar hij zelf van zou zijn geschrokken als hij niet zo druk was geweest met het redden van zijn eigen leven. De pijlen

zaten hem op de hielen en vlogen in het water om hem heen. Hij dook diep weg, naar waar het water troebeler werd. De Eufraat was breed en hij had tijd nodig om aan de overkant te komen. Hij duwde de waterplanten opzij en vocht tegen de sterke stroming, die hem naar beneden dreigde te trekken.

Pas toen hij de tegenoverliggende oever op strompelde, besefte hij met een zwaar gevoel op zijn maag ineens dat hij al die tijd niet boven had hoeven komen om naar lucht te happen.

Ali slikte moeizaam en rilde toen een koud briesje door zijn natte *dishdasha* blies. Hij begon misselijk te worden, maar hij had geen tijd om na te denken over wat er in de rivier was gebeurd: de boogschutters te paard reden al heen en weer langs de andere kant van de oever. Zijn tent ging in vlammen op, maar de rest van het kamp leek onaangeraakt en was angstaanjagend rustig: alsof de andere reizigers in zijn gezelschap stilletjes hadden besloten om het gegil dat ze vanavond zouden kunnen horen te negeren.

Iemand had Ali verraden. En hij zou niet blijven wachten om te zien of de sluipmoordenaars of zijn verraderlijke metgezellen ook de rivier over konden steken. Hij klom overeind en rende voor zijn leven: zo snel mogelijk de tegenovergestelde kant op.

Tegen de tijd dat zijn benen het eindelijk begaven, was de ochtend aangebroken. Hij zakte in elkaar en kwam hard terecht op het gouden zand. De rivier was al lang verdwenen. Om hem heen zag hij alleen nog maar woestijn. De lucht was een felle, hete kom die over hem heen was geplaatst.

Ali tuurde hijgend het roerloze landschap af, maar hij zag niemand meer. Opluchting en angst vochten om zijn aandacht. Hij was alleen: met een enorme woestijn voor zich en vijanden achter zich, met alleen zijn zulfqar en *khanjar* in zijn bezit. Hij had geen eten, geen water, geen onderdak. Hij had niet eens tijd gehad om zijn tulband en sandalen mee te nemen als bescherming tegen de hitte.

Hij was verdoemd.

Je was al verdoemd, idioot. Dat heeft je vader wel duidelijk gemaakt. Ali's verbanning uit Daêvabad was een doodstraf: het was overduidelijk voor iedereen met ook maar een greintje kennis van het beleid van zijn stam. Had hij nou echt gedacht dat hij zich ertegen kon verzetten? Dat zijn dood gemakkelijk zou zijn? Als zijn vader

genadig had willen zijn, had hij zijn jongste zoon in zijn slaap laten wurgen binnen de muren van het paleis.

Voor het eerst voelde Ali een steek van haat in zijn hart. Hij had dit niet verdiend. Hij had geprobeerd om zijn stad en zijn familie te helpen en Ghassan gunde hem niet eens een nette dood.

Tranen van woede prikten in zijn ogen. Ali veegde ze vol afschuw snel weg. Nee. Zo zou hij het niet laten eindigen: huilend van zelf-medelijden en zijn familie vervloekend, terwijl hij wegwijnde in een of andere onbekende zandbak. Hij was een Geziri. Als de tijd daar was, zou Ali sterven met droge ogen, met het geloof op zijn lippen en een zwaard in zijn handen.

Hij keek naar het zuidwesten, in de richting van zijn thuisland: de richting waar hij zijn hele leven naartoe had gebeden. Hij stak zijn handen in het gouden zand. Ali deed wat hij altijd deed om zichzelf te reinigen voor het gebed. Het waren bewegingen die hij meerdere keren per dag had uitgevoerd sinds zijn moeder ze voor het eerst aan hem had laten zien.

Toen hij klaar was, stak hij zijn handen in de lucht. Hij sloot zijn ogen en rook de scherpe geur van het zand en het zout op zijn huid. *Begeleid me, smeekte hij. Bescherm de personen die ik achter moest laten. En als mijn tijd gekomen is...* Hij kreeg een brok in zijn keel. *Als mijn tijd gekomen is, toon mij dan meer genade dan mijn vader mij heeft getoond.*

Ali raakte met zijn vingers zijn voorhoofd aan en ging staan.

Er was niets anders dan de zon om hem door de onafgebroken zandvlakte te leiden. Ali volgde haar meedogenloze baan door de hemel. In het begin probeerde hij de genadeloze hitte op zijn schouders te negeren, maar uiteindelijk raakte hij eraan gewend. Het hete zand verschroeide zijn blote voeten... en toen niet meer. Hij was een djinn. En ook al kon hij niet zweven en dansen als rook in de duinen zoals zijn voorouders dat konden voor de zegen van Suleiman, de woestijn zou hem niet fataal worden. Hij liep elke dag tot hij van uitputting in elkaar zakte en stopte alleen om te bidden en te slapen. Hij liet zijn gedachten en zijn wanhoop over hoe hij zijn leven volledig had geruïneerd de vrije loop onder de witte, felle zon.

De honger knaagde aan hem. Water was geen probleem: Ali had geen dorst meer gehad sinds de *marids* hem hadden opgeëist. Hij

deed krampachtig zijn best om niet na te denken over wat dat precies betekende, om het nieuwe rusteloze deel van zijn brein te negeren. Het rusteloze deel dat genoot van de vochtigheid, die hij pertinent geen zweet wilde noemen, terwijl ze van zijn ledematen druppelde.

Hij wist niet meer hoelang hij had gelopen toen het landschap eindelijk veranderde en rotsachtige kliffen als enorme, reikende handen tevoorschijn kwamen uit de zanderige duinen. Ali speurde de steile rotswanden af, op zoek naar voedsel. Hij had gehoord dat inheemse Geziri's hele feestmaaltijden konden maken van restjes die de mensen hadden achtergelaten, maar die magie was Ali vreemd. Hij was een prins die was opgevoed om *Qaid* te worden en was zijn hele luxeleventje lang omringd geweest met bedienden. Hij had geen idee hoe hij in zijn eentje moest overleven.

Wanhopig en uitgehongerd at hij elk plantje en bloemetje dat hij kon vinden met wortel en al op. Dat had hij beter niet kunnen doen. De ochtend daarop werd hij doodziek wakker. De as brokkelde van zijn huid en hij begon te spugen tot hij alleen nog maar een heet zwart goedje overgaf dat de grond verbrandde.

Op zoek naar een beetje schaduw om in te herstellen, probeerde Ali van de kliffen te klimmen. Maar hij was zo duizelig dat hij niet meer helder kon zien en dat het pad voor zijn ogen begon te dansen. Hij verloor vrijwel direct zijn evenwicht op de losse stenen, gleed uit en viel van een steile heuvel af.

Hij kwam hard terecht in een stenen kloof en knalde met zijn linkerschouder tegen een uitstekende rots aan. Hij hoorde een natte klap en voelde een verzengende hitte in zijn arm.

Ali hapte naar adem. Hij probeerde te bewegen en schreeuwde het uit toen een scherpe pijn door zijn linkerschouder schoot. Hij ademde door gesloten tanden en probeerde niet te vloeken toen de spieren in zijn arm verkrampten.

Sta op. Je zult hier sterven als je nu niet opstaat. Maar Ali's verzwakte ledematen weigerden. Er droop bloed uit zijn neus in zijn mond terwijl hij hulpeloos naar het silhouet van de scherpe kliffen tegen de felle hemel staarde. Hij keek om zich heen in de kloof, maar zag alleen zand en stenen. Het was, hoe toepasselijk, een dode plek.

Hij probeerde niet in tranen uit te barsten. Hij wist dat er ergere manieren waren om te sterven. Hij zou kunnen worden gepakt en gemarteld door de vijanden van zijn familie, of in mootjes kun-

nen worden gehakt door sluipmoordenaars die op zoek waren naar bloederig bewijs van hun overwinning. Maar God vergeve hem, Ali was niet klaar om te sterven.

Jij bent een Geziri. Je gelooft in de Genadevolste. Onteer jezelf niet. Trillend kneep Ali zijn ogen dicht, vechtend tegen de pijn. Hij probeerde wat rust te vinden in de heilige geschriften die hij zo lang geleden in zijn geheugen had geprent. Maar het viel hem zwaar. De gezichten van de personen die hij had achtergelaten in Daêvabad bleven maar door de duisternis heen breken. De broer wiens vertrouwen hij uiteindelijk had verspeeld, de vriendin wier geliefde hij had gedood, de vader die hem ter dood had veroordeeld voor een misdaad die hij niet had gepleegd... Hun stemmen daagden hem uit terwijl hij langzaam buiten bewustzijn raakte.

Hij werd wakker toen er een onmogelijk smerig goedje in zijn keel werd gegoten.

Ali's ogen schoten open en hij kokhalsde. Zijn mond zat vol met iets knapperigs, metaalachtigs en... verkeerds. Alles draaide voor zijn ogen. Langzaam zag hij het silhouet van een man met brede schouders verschijnen die naast hem op zijn hurken zat. Hij zag het gezicht van de man slechts in flarden: een neus die meer dan eens was gebroken, een vieze zwarte baard, grijze ogen met overhangende oogleden.

Geziri-ogen.

De man legde een zware hand op Ali's voorhoofd en lepelde nog een flinke portie van het walgelijke goedje zijn mond in. 'Eet maar, kleine prins.'

Ali stikte bijna. 'W-wat is dat?' Zijn uitgedroogde keel kon alleen nog maar een zacht gefluister uitbrengen.

De andere djinn straalde. 'Oryx-bloed en gemalen sprinkhanen.'

Ali's maag kwam direct in opstand. Hij draaide zijn hoofd weg om over te geven, maar de man deed zijn hand over Ali's mond en masseerde zijn keel om het smerige mengsel weer terug te duwen.

'Doe dat nou maar niet. Wat voor man wijst nou voedsel af dat zijn gastheer zo zorgvuldig heeft klaargemaakt?'

'Een man uit Daêvabad,' zei een tweede stem. Ali keek naar zijn voeten, waar een vrouw met dikke zwarte vlechten zat. Haar gezicht leek wel uit steen te zijn gehouwen. 'Geen manieren.' Ze hield Ali's zulfiqar en khanjar omhoog. 'Wel mooie wapens.'

De man hield een kronkelige zwarte wortel omhoog. ‘Heb je zoiets gegeten?’ Toen Ali knikte, zei hij snuivend: ‘Dwaas. Je hebt mazzel dat je niet in een hoopje as bent veranderd.’ Hij duwde nog een lepel met het bloederige mengsel in Ali’s gezicht. ‘Eet. Je gaat de energie nodig hebben voor je reis terug naar huis.’

Ali duwde het eten zwakjes weg. Hij was nog steeds verdwaasd en inmiddels ook behoorlijk in de war. Er blies een briesje door de kloof dat het vocht op zijn huid droogde en hij rilde. ‘Naar huis?’ herhaalde hij.

‘Bir Nabat,’ zei de man, alsof dat overduidelijk was. ‘Naar huis. Het is maar een week reizen naar het westen.’

Ali probeerde zijn hoofd te schudden, maar zijn nek en schouders waren helemaal stijf. ‘Dat kan niet,’ zei hij schor. ‘Ik... Ik ga naar het zuiden.’ Het zuiden was de enige richting die hij kon bedenken. De Qahtani-familie kwam oorspronkelijk uit de afschrikwekkende bergketen langs de vochtige zuidkust van Am Gezira. Het was de enige plek waar hij nog bondgenoten zou kunnen vinden.

‘Naar het zuiden?’ De man begon te lachen. ‘Je bent meer dood dan levend en je wilt Am Gezira oversteken?’ Hij duwde nog een volle lepel in Ali’s mond. ‘In elke schaduw van dit land wachten sluipmoordenaars die naar je op zoek zijn. Het gerucht gaat dat de vuuraanbidders veel geld overhebben voor de man die Alizayd al Qahtani doodt.’

‘Dat zouden wij moeten zijn, Lubayd,’ zei de andere overvaller. Ze knikte kort naar het mengsel. ‘In plaats van dat we onze voorraden verspillen aan een verwend nest uit het zuiden.’

Met moeite slikte Ali het smerige mengsel weg en keek haar met tot spleetjes geknepen ogen aan. ‘Zou jij een mede-Geziri doden voor buitenlands geld?’

‘Een Qahtani dood ik gratis.’

Ali schrok van de vijandigheid in haar stem. De man, Lubayd, slaakte een zucht en keek haar geïrriteerd aan voor hij zich weer tot Ali richtte. ‘Vergeef Aqisa, prins, maar dit is geen goed moment om ons land te bezoeken.’ Hij zette het kommetje van klei weer weg. ‘We hebben al jaren geen druppel regen meer gehad. Onze waterbron droogt op, we hebben bijna geen eten meer, onze baby’s en ouderen sterven... Dus sturen we berichten naar Daêvabad waarin

we om hulp smeken. En weet je wat onze koning zegt? Onze medegeziri-koning?’

‘Niets.’ Aqisa spuugde op de grond. ‘Je vader reageert niet eens. Dus waag het niet om over trouw aan je stam te beginnen, al Qah-tani.’

Ali was te moe om bang te zijn voor de haat op haar gezicht. Hij keek weer naar de zulfiqar in haar handen. Zijn zwaard was altijd scherp: als ze zouden besluiten om hem ermee te doden, zou het in elk geval snel voorbij zijn.

Hij vocht tegen een nieuwe golf gal. Het oryx-bloed vormde een dikke laag in zijn keel. ‘Nou...’ begon hij zwakjes. ‘In dat geval ben ik het met je eens. Je hoeft dat niet aan mij te verspillen.’ Hij knikte naar Lubayds mengsel.

Er viel een lange stilte. Toen barstte Lubayd in lachen uit. Het geluid galmde door de kloof heen.

Hij lachte nog steeds toen hij zonder waarschuwing Ali’s gewonde arm vastpakte en die met een harde beweging rechtzette.

Ali schreeuwde en zag zwarte vlekken voor zijn ogen. Maar toen zijn schouder weer op zijn plek schoof, zwakte de hevige pijn direct wat af. Zijn vingers tintelden en het gevoel kwam met ondraaglijke pijngolven weer terug in zijn handen.

Lubayd grinnikte. Hij deed zijn *ghutra* af, de stoffen hoofdbedekking die de noordelijke Geziri-djinns droegen, en maakte er snel een mitella van. Toen trok hij Ali aan zijn goede arm overeind. ‘Houd je gevoel voor humor vast, knul. Je zult het nodig hebben.’

Een enorme witte oryx wachtte geduldig bij de opening van de kloof met een streep van gedroogd bloed op een van zijn flanken. Ali protesteerde, maar Lubayd negeerde hem en zette hem op de rug van het dier. Ali hield zijn lange hoorns vast en keek toe hoe Lubayd zijn zulfiqar aan Aqisa ontftuselde.

Hij liet het wapen in Ali’s schoot vallen. ‘Laat die schouder genezen. Wellicht kun je deze dan ooit weer gebruiken.’

Ali keek vol ongeloof naar het zwaard. ‘Maar ik dacht...’

‘Dat we je zouden afmaken?’ Lubayd schudde zijn hoofd. ‘Nee. Nog niet, in elk geval. Niet zolang jij dát doet.’ Hij wees naar de kloof.

Ali volgde zijn blik. Zijn mond viel open.

Het was geen zweet geweest dat zijn mantel had doorweekt. Er

was een kleine oase rondom hem ontstaan terwijl hij lag te sterven. Een beekje stroomde door de rotsen waar zijn hoofd had gelegen en sijpelde langs een paadje waar gloednieuw mos was gegroeid. Een tweede bron borrelde door het zand heen en vulde het gat dat zijn lichaam had achtergelaten. Felgroene planten bedekten een bloederig stuk rots: hun ontvouwende bladeren waren nat van de dauw.

Ali ademde diep in en rook de frisse vochtigheid in de woestijnlucht. De potentie.

‘Ik heb geen idee hoe je dat gedaan hebt, Alizayd al Qahtani,’ zei Lubayd. ‘Maar als jij water kunt laten verschijnen in een dor stuk zand in Am Gezira...’ Hij knipoogde. ‘Dan ben je een stuk meer waard dan een paar buitenlandse munten.’

Nahri

Het was heel stil in het appartement van Emir Muntadhir al Qahtani.

Banu Nahri e-Nahid ijsbeerde door de kamer. Haar blote tenen zakten weg in het zachte tapijt. Op een tafel met spiegel stond een fles wijn naast een jaden beker in de vorm van een *shedu*. De wijn was meegenomen door de kalm ogende bedienden die Nahri uit haar zware trouwkleiding hadden geholpen. Misschien hadden ze gezien dat de Banu Nahida liep te trillen en dachten ze dat de wijn zou helpen.

Nahri staaarde naar de fles. Hij zag er breekbaar uit. Het zou gemakkelijk zijn om hem kapot te slaan en nog gemakkelijker om een glasscherf te verstoppen onder de kussens van het grote bed waar ze niet naar probeerde te kijken, zodat ze deze avond op een veel definitievere manier zou kunnen afsluiten.

En dan zul je sterven. Ghassan zou duizenden van haar stamgenoten executeren en Nahri dwingen om het allemaal aan te zien. Daarna zou hij haar voor zijn *karkadan* gooien.

Ze dwong zichzelf om weg te kijken van de fles. Een briesje blies door de open ramen en ze rilde. Ze droeg een sierlijke, blauwe, zijden chemise met een zachte mantel met capuchon eroverheen. Geen van beide hielp echt tegen de kou. Het enige wat nog

over was van de buitengewoon uitgebreide outfit waarin ze was getrouwd, was haar huwelijksmasker. Het was gemaakt van prachtig gehouwen ebbenhout, vastgemaakt met koperen sluitingen en kettinkjes. In het masker waren haar naam en die van Muntadhir gegraveerd. Het moest verbrand worden na het consumeren van het huwelijk: de as die de volgende dag op hun lichaam zou liggen, zou de geldigheid van het huwelijk bewijzen. Het was, volgens de enthousiaste Geziri-edele die haar eerder tijdens het huwelijksdiner had lopen plagen, een geliefde traditie van haar stam.

Nahri was minder enthousiast. Het zweet was haar uitgebroken toen ze de kamer in was gelopen en het masker plakte aan haar vochtige huid. Ze maakte het wat losser en probeerde haar rode wangen af te laten koelen in het briesje. Ze zag haar spiegelbeeld in de enorme met brons omrande spiegel aan de andere kant van de kamer en keek direct weer weg. Het masker en de kleding waren mooi, maar ze waren Geziriaans en Nahri wilde zichzelf niet zien in de kledij van haar vijand.

Ze zijn je vijanden niet, zei ze tegen zichzelf. ‘Vijand’ was Dara’s woord en ze zou niet aan Dara denken. Niet vanavond. Dat kon ze niet. Het zou haar breken. En de laatste Banu Nahida van Daêvabad mocht niet breken. Ze had haar bruiloftscontract ondertekend met vaste hand en geproost met Ghassan zonder te trillen. Ze had een warme glimlach geschonken aan de koning die haar had bedreigd met de moord op Daêva-kinderen en die haar had gedwongen om afstand te nemen van haar Afshin met een afgrijselijke beschuldiging. Als ze dat allemaal aankon, zou ze wat er in deze kamer zou gebeuren ook wel overleven.

Nahri draaide zich weer om en liep naar de andere kant van de slaapkamer. Muntadhirs grote appartement bevond zich in een van de bovenste verdiepingen van de enorme ziggoerat in het hart van het paleiscomplex van Daêvabad. Het was gevuld met kunstwerken: zeefdrukken, delicate tapijten en vakkundig gemaakte vazen: stuk voor stuk zorgvuldig tentoongesteld. Allemaal leken ze een magische gloed te hebben. Ze hoefde geen moeite te doen om zich voor te stellen hoe Muntadhir zijn tijd zou doorbrengen in deze prachtige kamer: ontspannen met een glas dure wijn en een of andere chique courtisane. Hij zou poëzie voordragen en kletsen over de zinloze geneugten van het leven waar Nahri zich door

tijdgebrek en een totaal gebrek aan interesse nooit mee bezig zou houden. Er was geen boek te zien. Niet in deze kamer en niet in de rest van het appartement waar ze doorheen was geleid.

Ze stopte om naar het dichtstbijzijnde schilderij te staren: een miniatuur van twee dansers die vurige bloemen opriepen die glinsterden en oplichtten als robijnen terwijl ze draaiden.

Ik heb niets gemeen met deze man. Nahri kon zich niets voorstellen bij de rijkdommen waarmee Muntadhir was opgevoed, kon zich niet voorstellen dat ze omringd zou worden door millennia aan kennis en niet eens de moeite zou nemen om te leren lezen. Het enige wat ze gemeen had met haar kersverse echtgenoot was een afgrijselijke nacht op een brandend schip.

De slaapkamerdeur ging open.

Nahri stapte instinctief weg bij het schilderij en trok haar capuchon naar beneden. Ze hoorde zacht gestommel buiten, gevolgd door gevloek. Muntadhir liep naar binnen.

Hij was niet alleen. Ze vermoedde dat hij in zijn eentje zelfs nooit thuis was gekomen. Hij leunde met zijn volle gewicht op een bediende en ze kon zijn naar wijn stinkende adem aan de andere kant van de kamer ruiken. Hij werd op de voet gevolgd door een paar vrouwelijke bedienden en Nahri slikte moeizaam toen ze hem hielpen met het uittrekken van zijn gewaad. Ze maakten zijn tulband los met wat klonk als plagende grapjes in het Geziriaans en brachten hem naar het bed.

Hij ging zwaarmoedig op de rand van het bed zitten. Hij was duidelijk dronken en leek verbaasd te zijn dat hij überhaupt in zijn kamer was. Het bed lag vol met vederzachte kussens en was groot genoeg voor tien man. Gezien de gefluisterde geruchten die ze had gehoord over haar echtgenoot, gokte ze dat hij dit bed meerdere malen vol had weten te krijgen. In een brander in de hoek smeulde wierook naast een kelk gezoete melk met appelblaadjes: een traditioneel Daêva-drankje dat werd gebrouwen voor kersverse bruidjes die zwanger wilden worden. Dat zou in elk geval niet gebeuren, had Nisreen haar verzekerd. Als je twee eeuwen lang de Nahid-geezers hielp, leerde je vanzelf een aantal waterdichte trucjes om een zwangerschap te voorkomen.

Toch ging Nahri's hart sneller kloppen toen de bedienden vertrokken en de deur zachtjes achter zich sloten. Er hing een span-

ning in de lucht: dik en zwaar. Ze vormde een ongemakkelijk contrast met de feestgeluiden die uit de tuin onder hen kwamen.

Eindelijk keek Muntadhir op om haar aan te kijken. Het kaarslicht flakkerde over zijn gezicht. Hij beschikte dan niet over Dara's letterlijk magische schoonheid, maar hij was alsnog een opvallend knappe man. Een charismatische man, had ze gehoord. Iemand die gemakkelijk in lachen uit kon barsten en vaak glimlachte... bij iedereen behalve Nahri. Zijn dikke zwarte haar was kortgeknipt en zijn baard was stijlvol getrimd. Hij had zijn koninklijke kledij gedragen voor de bruiloft: een ebbenhoutkleurig gewaad met gouden rand en een tulband met een blauw, paars en gouden patroon dat symbool stond voor de heersende al Qahtani-familie. Maar nu was hij gekleed in een frisse witte dishdasha met kleine parels langs de randen. Het enige wat iets afdeed aan zijn verzorgde uiterlijk was een dun litteken dat over zijn linkerwenkbrauw liep: een aandenken aan de gesel van Dara.

Ze staarden lange tijd roerloos naar elkaar. Ze zag dat hij, onder zijn dronken vermoeidheid, ook nerveus was.

Eindelijk zei hij iets. 'Je gaat me toch geen plaagzweren geven?'

Nahri kneep haar ogen half dicht. 'Pardon?'

'Plaagzweren.' Muntadhir slikte moeizaam en kneep in de geborduurde spreij op het bed. 'Dat deed je moeder met mannen die te lang naar haar staarden.'

Nahri vond het vreselijk dat de woorden pijn deden. Ze was geen romanticus. Integendeel zelfs: ze was trots op haar pragmatische blik en het feit dat ze altijd in staat was om haar emoties opzij te zetten. Zo was ze immers in deze kamer terechtgekomen. Maar dit was nog steeds haar huwelijksnacht en ze had stiekem toch gehoopt op een vriendelijk woordje van haar nieuwe echtgenoot: op een man die haar graag aan wilde raken, in plaats van iemand die bang was dat ze hem zou vervloeken met een of andere magische ziekte.

Ze liet haar gewaad zonder poespas op de grond vallen. 'Hoe eerder we dit doen, des te eerder het voorbij is.' Ze liep naar het bed en morrelde aan de delicate koperen sluitingen die haar huwelijksmasker op zijn plek hielden.

'Voorzichtig!' Muntadhir stak zijn hand uit, maar hij trok hem snel weer terug toen hij haar vingers aanraakte. 'Vergeef me,' zei

hij snel. ‘Het is alleen... Die maskersluitingen zijn van mijn moeder geweest.’

Nahri hield haar handen stil. Niemand in het paleis had het ooit over Muntadhirs moeder, Ghassans eerste vrouw die lang geleden was overleden. ‘Echt waar?’

Hij knikte, pakte het huwelijksmasker uit haar handen en maakte moeiteloos de sluitingen los. Vergeleken met de prachtige kamer en de glinsterende juwelen die ze allebei droegen waren de sluitingen nogal simpel, maar Muntadhir hield ze vast alsof ze de zegelring van Suleiman in zijn handen had gelegd.

‘Ze behoren al eeuwen toe aan mijn familie,’ legde hij uit, terwijl hij met zijn duim over het sierlijke filigraan streelde. ‘Ze liet me altijd beloven dat mijn eigen vrouw en dochter ze zouden dragen.’ Hij glimlachte droevig. ‘Ze zei dat ze geluk en mooie zonen brachten.’

Nahri aarzelde, maar besloot toch om verder te vragen. Het feit dat ze het allebei zonder hun moeder moesten stellen, was mogelijk het enige wat ze met elkaar gemeen hadden. ‘Hoe oud was je –’

‘Jong,’ onderbrak Muntadhir haar. Zijn stem klonk wat rauw, alsof de vraag hem pijn deed. ‘Ze was gebeten door een *nasnas* in Am Gezira toen ze nog klein was en het gif is nooit helemaal weggegaan. Af en toe kreeg ze er last van, maar Manizheh kon haar altijd behandelen.’ Er verscheen een duistere blik op zijn gezicht. ‘Totdat Manizheh een zomer opeens besloot dat door Zariaspa slenteren belangrijker was dan het redden van haar koningin.’

Nahri verstijfde toen ze de bittere toon van zijn woorden hoorde. Tot zover hun connectie. ‘Ah,’ zei ze stijfjes.

Muntadhir leek haar reactie op te merken. Hij bloosde. ‘Sorry, dat had ik niet tegen je moeten zeggen.’

‘Het geeft niet,’ zei Nahri, die elke seconde meer spijt kreeg van dit huwelijk. ‘Je hebt altijd duidelijk laten merken wat je van mijn familie vindt. Hoe noemde je mij ook alweer tegen je vader? “De liegende Nahid-hoer”? De vrouw die je broer heeft verleid en mijn Afshin opdroeg om je mannen aan te vallen.’

Ze zag even iets van spijt in Muntadhirs grijze ogen voor hij weer wegkeek. ‘Dat had ik nooit moeten zeggen,’ verdedigde hij zichzelf zwakjes. ‘Mijn beste vriend en mijn broertje waren in levensgevaar.’ Hij ging staan en liep naar de wijn. ‘Ik kon niet meer helder nadenken.’

Nahri ging op het bed zitten en sloeg haar benen over elkaar onder het zijden onderhemd. Het was prachtig: de stof was zo dun dat het bijna doorzichtig was, versierd met onmogelijk fijn gouden borduurdraad en met kleine ivoren kralen. Op een ander moment, met iemand anders, had ze mogelijk genoten van de plagende manier waarop het laken tegen haar blote huid streek.

Dat was nu absoluut niet het geval. Ze staarde kwaad naar Muntadhir. Ze kon niet geloven dat hij zo'n slap excuus voldoende leek te vinden.

Hij verslikte zich in zijn wijn. 'Zo vergeet ik die plaagzweren niet,' zei hij, tussen de hoestbuien door.

Nahri rolde met haar ogen. 'In godsnaam... Ik ga je geen pijn doen. Dat kan ik niet. Je vader vermoordt honderd Daêva's als ik jou ook maar een schrammetje bezorg.' Ze wreef over haar hoofd en stak haar hand uit naar de wijn. Misschien zou alcohol dit wat draaglijker maken. 'Geef eens hier.'

Hij schonk een glas voor haar in en Nahri dronk het meteen leeg. Haar gezicht vertrok van de zure smaak. 'Dat smaakt vreselijk.'

Muntadhir leek gekrenkt. 'Het is een antieke ijswijn uit Zariaspa: onbetaalbaar en een van de zeldzaamste wijnen ter wereld.'

'Het smaakt naar druivensap dat door een rottende vis is gegoten.'

'Een rottende vis...' herhaalde hij zachtjes. Hij wreef over zijn voorhoofd. 'Oké... wat drink je dan graag, als je niet van wijn houdt?'

Nahri dacht even na, maar besloot om eerlijk antwoord te geven. Het leek weinig kwaad te kunnen. 'Karkade. Dat is hibiscusthee.' De brok in haar keel werd groter. 'Dat doet me aan thuis denken.'

'Calicut?'

Ze fronste. 'Wat?'

'Daar kom je toch vandaan?'

'Nee,' zei ze. 'Ik kom uit Caïro.'

'O.' Hij keek wat verbijsterd. 'Ligt dat dicht bij elkaar?'

Totaal niet. Nahri probeerde niet ineen te krimpen. Hij zou haar man moeten zijn, maar hij wist niet eens waar ze vandaan kwam: het land dat zo diep in haar bloed zat, dat haar hart sneller deed kloppen. Caïro, de stad die ze zo miste dat ze er soms geen lucht van kreeg.

Ik wil dit niet. Dat besef, snel en overweldigend, raasde door haar lijf. Nahri had met vallen en opstaan geleerd dat ze niemand in Daëvabad kon vertrouwen. Hoe kon ze het bed delen met deze egocentrische man die haar helemaal niet kende?

Muntadhir hield haar in de gaten. Er verscheen een zachtere blik in zijn grijze ogen. 'Je ziet eruit alsof je elk moment over je nek kunt gaan.'

Nu kromp ze wel ineem. Misschien was hij niet helemaal blind. 'Ik voel me prima,' loog ze.

'Zo zie je er niet uit,' zei hij, terwijl hij zijn hand naar haar schouder uitstak. 'Je trilt helemaal.' Zijn vingers gleden over haar huid en Nahri verstijfde. Ze moest haar best doen om niet weg te duiken.

Muntadhir liet zijn hand weer zakken, alsof hij zich had gebrand. 'Ben je bang voor mij?' vroeg hij geschrokken.

'Nee,' sputterde Nahri tegen. Ze voelde het schaamrood op haar kaken staan. 'Het is alleen... Ik heb dit nog nooit gedaan.'

'Wat niet? Het bed gedeeld met iemand die je haat?' Zijn wrange glimlach verdween toen ze op haar lip beet. 'O... O!' voegde hij eraan toe. 'Ik dacht dat jij en Darayavahoush wel -'

'Nee,' zei Nahri snel. Ze wilde niet dat hij die zin zou afmaken. 'Zo was onze band niet. En ik wil het niet over hem hebben. Niet met jou.'

Muntadhir perste zijn lippen op elkaar. 'Goed dan.'

Er viel weer een stilte tussen hen, onderbroken door bulderend gelach dat via het open raam hun kamer in galmde.

'Fijn dat iedereen zo blij is dat we onze stammen met elkaar verenigen,' mompelde Nahri duister.

Muntadhir keek haar vluchtig aan. 'Is dat de reden dat je hiermee akkoord bent gegaan?'

'Ik ging "akkoord"...' ze sprak het woord sarcastisch uit, 'omdat ik wist dat ik anders gedwongen zou worden om met jou te trouwen. Ik besloot dat ik beter kon meewerken en zo je vader elke cent die hij had, kon aftroggelen met de bruidsschat. En wie weet kan ik je dan op een dag overtuigen om hem af te zetten.' Het was waarschijnlijk niet het slimste antwoord, maar Nahri vond het steeds lastiger om iets te geven om de mening van haar nieuwe echtgenoot.

Muntadhir trok lijkwit weg. Hij slikte moeizaam en gooide de rest van de wijn achterover voor hij naar de andere kant van de kamer liep. Hij opende de deur en sprak in het Geziriaans tegen de persoon aan de andere kant. Nahri vervloekte zichzelf om haar loslippigheid. Los van haar gevoelens voor Muntadhir was Ghassan vastberaden geweest om hen te laten trouwen. Als Nahri dit zou verpesten, zou de koning ongetwijfeld een vreselijke manier vinden om haar te straffen.

‘Wat doe jij nou?’ vroeg ze met toenemende onrust toen hij weer terugkwam.

‘Een glas van die vreemde bloementhee voor je regelen.’

Nahri knipperde verbaasd. ‘Dat hoeft je niet te doen.’

‘Ik wil het graag.’ Hij keek haar aan. ‘Want, eerlijk gezegd ben ik doodsbang voor je, echtgenote. En ik zou je graag te vriend houden.’ Hij pakte het huwelijksmasker van het bed. ‘Maar stop maar met trillen. Ik ga je geen pijn doen, Nahri. Zo ben ik niet. Ik zal je vanavond niet meer aanraken.’

Ze keek naar het masker. Het begon te smeulen. Ze schraapte haar keel. ‘Maar ze verwachten dat wij...’

Het masker ontbrandde in zijn handen en ze schrok. ‘Steek je hand eens uit,’ zei hij. Toen ze dat deed, gooide hij een vuist vol met as in haar handpalm. Vervolgens streelde hij met zijn met as bedekte vingers door zijn haar en rond de kraag van zijn tuniek. Hij veegde ze af aan zijn witte dishdasha.

‘Zo,’ zei hij vlak. ‘Het huwelijk is geconsumeerd.’ Hij knikte naar het bed. ‘Ik schijn nogal een onrustige slaper te zijn. Het zal eruitzien alsof we de hele nacht ons best hebben gedaan om de stammen met elkaar te verenigen.’

Ze voelde een blos op haar wangen verschijnen en Muntadhir grinnikte. ‘Geloof het of niet, maar het is fijn om te weten dat je in elk geval nog ergens onrustig van wordt. Manizheh toonde nooit emotie en dat was doodeng.’ Vriendelijker zei hij: ‘We zullen dit uiteindelijk wel moeten doen. Ze zullen ons in de gaten houden. Ze wachten op een erfgenaam. Maar we doen gewoon rustig aan. Het hoeft geen vreselijke ervaring te zijn.’ Ze zag de lichtjes in zijn ogen. ‘Er wordt vaak ontzettend moeilijk over gedaan, maar de slaapkamer kan een heel fijne plek zijn.’

Ze werden onderbroken door geklop op de deur. Gelukkig

maar, want ondanks het feit dat Nahri was opgegroeid in de straten van Caïro, had ze even geen weerwoord klaar.

Muntadhir liep naar de deur en kwam terug met een zilveren dienblad met daarop een kan van rozenkwarts. Hij zette hem op tafel naast het bed. 'Je karkade.' Hij trok de lakens weg en liet zich in de kleine berg kussens vallen. 'Als je me niet nodig hebt, ga ik slapen. Ik was vergeten hoeveel Daêva-mannen moeten dansen op bruiloften.'

Haar onrust zakte iets weg. Nahri schonk voor zichzelf een glas karkade in, negeerde haar instinct om op een van de banken bij de haard te gaan liggen en ging ook voorzichtig in bed liggen. Ze nam een slokje thee en genoot van de koele smaak.

De bekende smaak. Maar de eerste herinnering die naar boven kwam, was niet aan een café in Egypte. Ze dacht aan Daêvabads Koninklijke Bibliotheek waar ze tegenover een glimlachende prins had gezeten die wél wist wat het verschil was tussen Calicut en Caïro. De prins die zo veel wist van de mensenwereld dat Nahri zich tot hem aangetrokken voelde. Het was een aantrekkingskracht waarvan ze pas te laat beseftte dat die levensgevaarlijk was.

'Muntadhir, mag ik je iets vragen?' Ze had de woorden al uitgesproken voor ze er erg in had.

'Ja?' zei hij, al half slaapdrongen.

'Waarom was Ali niet bij de bruiloft?'

Muntadhirs lichaam verstijfde. 'Hij is druk met zijn garnizoen in Am Gezira.'

Zijn garnizoen. Ja, dat was wat iedere Geziri had gezegd, vrijwel letterlijk, toen ze hen naar Alizayd al Qahtani had gevraagd.

Maar niets bleef lang geheim in de koninklijke harem van Daêvabad. Daarom had Nahri al geruchten gehoord dat Zaynab, de zus van Ali en Muntadhir, zichzelf wekenlang elke nacht in slaap had gehuild nadat haar broertje was weggestuurd. Sindsdien had ze er als een schim bij gelopen, zelfs tijdens het bruiloftsfeest van vanavond.

Ze kon de echte vraag niet meer voor zich houden. 'Is hij dood?' fluisterde ze.

Muntadhir reageerde niet direct en in de stilte voelde Nahri de tegenstrijdige emoties door haar lichaam razen. Maar toen schraapte haar echtgenoot zijn keel. 'Nee.' Het woord klonk voorzichtig.

Doelbewust gekozen. ‘Maar als je het niet erg vindt, heb ik het liever niet over hem. En Nahri, over wat je eerder zei...’ Hij keek haar aan. In zijn ogen zag ze een emotie die ze niet goed kon thuisbrengen. ‘Ik wil dat je weet dat ik, als het erop aankomt, in de eerste plaats een Qahtani ben. Mijn vader is mijn koning. Mijn trouw aan hem gaat altijd voor.’

De waarschuwing was overduidelijk, uitgesproken met een stem waar geen greintje intimiteit meer in te vinden was. Ze sprak nu met de emir van Daêvabad en zonder te wachten op antwoord, keerde hij haar de rug toe.

Nahri zette haar glas luidruchtig neer en voelde dat beetje warmte dat ze voor hem had gevoeld weer bevrozen. Frustratie gonsde door haar borstkas.

Een van de tapijten aan de andere kant van de kamer begon te trillen. De schaduwen die over Muntadhirs lichaam en om de ramen van het paleis vielen, werden ineens langer. Scherper.

Het verbaasde Nahri niets. Dit soort dingen gebeurden de laatste tijd wel vaker. Het oeroude paleis leek te beseffen dat er weer een Nahid binnen de muren woonde.

Dara

Darayavahoush e-Afshin sliep in het rode licht van een zon die nooit onderging.

Het was natuurlijk geen echte slaap, maar iets diepers. Iets stillers. Er waren geen dromen van gemiste kansen en onbeantwoorde liefde, geen nachtmerries van met bloed overgoten steden en genadeloze menselijke meesters. Hij lag op de vilten deken die zijn moeder voor hem had gemaakt toen hij klein was, in de schaduw van een cedervallei. Door de bomen zag hij glimpen van een prachtige tuin die af en toe zijn aandacht probeerde te trekken.

Maar niet nu. Dara wist niet precies waar hij was, maar dat leek er niet toe te doen. De lucht rook naar thuis: naar maaltijden met zijn familie en de heilige rook van vuuraltaars. Af en toe vlogen zijn ogen open, maar vogelgeluiden en de melodie van een luit in de verte susten hem weer in slaap. Meer wilde Dara niet. Rusten